

Kniha Daniel – číslo čtyřicet tři

Odhalení symboliky ohavnosti zpustošení v biblickém proroctví

Jeff Pippenger

2024-01-07

Pavlovo označení pohanského Říma za moc, která zadržovala papežství od nástupu k moci v roce 538, se stalo svědectvím, podle něhož William Miller rozpoznal, že „ustavičná oběť“ v knize Daniel představuje pohanství. Rámec Williama Millera byl založen na dvou pustošících mocnostech: nejprve pohanství a poté papežství. Nejdůležitějším Millerovým objevem na podporu tohoto rámce bylo Pavlovo svědectví ve 2. Tesalonickém, kapitole druhé, kde Pavel označuje, že zábrana působená pohanským Římem vůči papežství bude odstraněna, aby „člověk hříchu“ mohl být posazen do chrámu Božího a ukazovat se, že je Bůh.

V knize Daniel je po symbolu „ustavičného“, který představuje pohanství, vždy uveden symbol papežství, ať už je vyjádřen jako přestoupení zpustošení nebo ohavnost zpustošení. Avšak v Kristově varování křesťanům ohledně obležení a zničení Jeruzaléma, k němuž došlo během tří a půl roku od roku 66 do roku 70 po Kr., označil Kristus „ohavnost zpustošení, o níž mluvil prorok Daniel“, za znamení pro křesťany, kteří byli v Jeruzalémě, aby ihned uprchli. Dějiny dosvědčují, že tímto znamením nebyl symbol papežského Říma, nýbrž pohanského Říma. Toto znamení mělo být věrnými rozpoznáno, měli-li se vyhnout obležení a zkáze. Je „ohavnost zpustošení, o níž mluvil prorok Daniel“, symbolem pohanského Říma, nebo papežského Říma?

Když tedy uvidíte ohavnost zpustošení, o níž mluvil prorok Daniel, jak stojí na svatém místě, (kdo čte, rozuměj:) tehdy ti, kdo jsou v Judsku, ať utečou do hor; kdo je na střeše, ať nesestupuje, aby si vzal něco ze svého domu; a kdo je na poli, ať se nevrací zpět, aby si vzal svůj oděv. Běda těhotným a kojícím v oněch dnech! Modlete se pak, aby váš útěk nepřipadl na zimu ani na den sobotní. Neboť tehdy nastane veliké soužení, jakého nebylo od počátku světa až dosud, a jakého již nikdy nebude. A kdyby ony dny nebyly zkráceny, nebyl by zachráněn žádný člověk; ale kvůli vyvoleným budou ony dny zkráceny. Matouš 24,15–22.

Sestra Whiteová podává výklad, jak bylo toto varování naplněno v dějinách zničení Jeruzaléma v letech 66 až 70 po Kr., a uvádí, že prapor neboli standarta římského vojska byl znamením pro křesťany, kteří byli ještě v Jeruzalémě, aby uprchli. Byla tedy „ohavnost zpustošení, o níž mluvil prorok Daniel“, pohanským Římem, anebo to byl papežský Řím, jak na tom Miller založil svůj výkladový rámec?

William Miller byl veden k tomu, aby porozuměl oběma projevům Říma (pohanskému a poté papežskému), avšak byl dějinami, v nichž žil, nucen pohlížet na obě království jako na jedno království. A ovšem, jsou jedním královstvím, avšak zároveň představují dvě po sobě jdoucí království. Donucen prorockými dějinami roku 1798 musel Miller pojednávat o Římu především jako o jednom království. Roku 1798 se Miller domníval, že druhý příchod Krista je vzdálen přibližně dvacet pět let. Velmi dobře věděl, že papežský Řím utrpěl roku 1798 smrtelnou ránu. Pro Millera neměla po papežském Římu následovat žádná další pozemská království, neboť Kristus se

měl brzy vrátit.

V dějinách, v nichž se nacházel Miller, chápal sochu z druhé kapitoly Danielovy knihy jako představující čtyři pozemská království, neboť právě o tom Daniel vydal svědectví.

A čtvrté království bude silné jako železo; neboť železo všechno rozbíjí a podmaňuje; a jako železo, které toto všechno drtí, bude i ono drtit a rozbíjet. A protože jsi viděl nohy a prsty, zčásti z hlíny hrnčířské a zčásti ze železa, království bude rozdělené; avšak bude v něm něco ze síly železa, protože jsi viděl železo smíšené s jílovitou hlinou. Daniel 2,40.41.

Miller rozuměl tomu, že existovala pouze čtyři království a že čtvrtým a posledním královstvím byl Řím, o němž z dějin věděl, že šlo o pohanský Řím, po němž následoval papežský Řím. Čtvrté království bylo pro Millera, ve shodě s Danielovým slovem, „rozdělené“, avšak pro Millera toto rozdělení představovalo pouze rozlišení mezi doslovným a duchovním aspektem římského království. Měl pravdu, ale jeho porozumění bylo omezené.

Miller neviděl, že rozdělení pohanského a papežského Říma bylo založeno na rozlišení, jež byl Pavel povolán vymezit. Pavel (a Jan Křtitel) rozpoznal, že v časovém období kříže mělo doslovné přejít v duchovní. Bez tohoto porozumění byl Miller nucen přijmout, že Řím byl v podstatě jedním královstvím, které mělo dvě fáze. A ovšem, měl pravdu (avšak omezeně). Nemohl vidět, že duchovní Řím byl představován doslovným Babylónem, neboť duchovní Řím (papežství) je také duchovním Babylónem.

Doslovný Babylón jako první ze čtyř království v Danielovi 2 byl předobrazem čtvrtého království, neboť první vždy předobrazuje poslední. Pohanské Řím bylo předobrazeno Babylónem, avšak jak pohanské Řím, tak Babylón byly předobrazy duchovního Říma (papežství). Papežství tedy bylo pátým královstvím a bylo znázorněno Babylónem. To je základní důvod, proč sestra Whiteová srovnává zajetí doslovného Izraele v Babylóně po sedmdesát let se zajetím duchovního Izraele v duchovním Babylóně po tisíc dvě stě šedesát let.

„Boží církve na zemi byla během tohoto dlouhého období neúprosného pronásledování v zajetí právě tak skutečně, jako byli synové Izraele drženi v babylónském zajetí během doby vyhnanství.“ Prophets and Kings, 714.

Miller tedy neměl žádný problém zaměňovat prorocká naplnění, která konkrétněji označovala pohanský Řím, s papežským Římem. Jak budeme pokračovat, uvedeme příklady, avšak jestliže pochopíme, že Miller považoval pohanský a papežský Řím za jedno království, můžeme porozumět, proč Miller neměl žádný problém s tím, že Ježíš odkazoval na „ohavnost zpusťování, o níž mluvil prorok Daniel“, jako na naplnění pohanského Říma, a přitom stále chápal výraz „ohavnost zpusťování“ v knize Daniel jako symbol papežského Říma. Miller nemohl rozpoznat tři pustošící mocnosti, a z tohoto důvodu byl jeho prorocký rámec omezený, ačkoli přesný.

Jak však máme rozumět nesrovnalosti v historickém naplnění roku 66 po Kr., kdy pohanský Řím vztyčil své standarty v posvátných prostorách chrámu jako naplnění Kristovy předpovědi? Je „ohavnost zpusťování, o níž mluvil prorok Daniel“, symbolem pohanského, nebo papežského Říma? Odpověď na toto dilema je poměrně jednoduchá, když rozpoznáte tři zpusťující mocnosti

namísto dvou. Měli bychom začít komentářem sestry Whiteové k naplnění Kristovy předpovědi o zničení Jeruzaléma.

„Do ukřižování Krista Židy bylo zahrnuto zničení Jeruzaléma. Krev prolitá na Kalvárii byla závažím, které je strhlo do záhuby pro tento svět i pro svět budoucí. Tak tomu bude i ve velikém posledním dni, kdy soud dopadne na ty, kdo zavrhlí Boží milost. Kristus, kámen jejich pohoršení, se jim tehdy zjeví jako hora pomsty. Sláva jeho tváře, která je pro spravedlivé životem, bude pro bezbožné stravujícím ohněm. Pro lásku odmítnutou, milost zneuctěnou, bude hříšník zahuben.“

„Mnoha podobenstvími a opakovanými varováními Ježíš ukázal, jaký bude pro Židy následek odmítnutí Božího Syna. Těmito slovy oslovoval všechny v každém věku, kteří Ho odmítají přijmout jako svého Vykupitele. Každé varování platí pro ně. Znesvěcený chrám, neposlušný syn, falešní vinaři, pohrdaví stavitelé — ti všichni mají svůj protějšek ve zkušenosti každého hříšníka. Neučiní-li pokání, bude jeho údělem záhuba, kterou oni předznamenávali.“ The Desire of Ages, 600.

Když Pavel označil přechod od doslovného k duchovnímu, ukázal, že k němu došlo v časovém období kříže, a je třeba poznamenat, že zkáza Jeruzaléma je s křížem přímo spojena. Zničení doslovného Jeruzaléma, které bylo poprvé vykonáno doslovným Babylónem, bylo naposledy vykonáno doslovným Římem, neboť Ježíš vždy představuje konec spolu se začátkem. Pošlapání svatyně a zástupu, které započalo pohanskou mocí Babylóna, skončilo pohanskou mocí Říma.

Duchovní pošlapání duchovního Jeruzaléma bylo vykonáno papežským Římem a obě tato období pošlapávání (doslovné i duchovní) předobrazují pošlapávání Božího lidu třetí pustošící mocí, která se ve vztahu k Římu nazývá moderní Řím.

Existují tři zpustošující mocnosti, z nichž každá pronásleduje Boží lid. Drak pohanství, po něm mořská šelma katolicismu, po níž následuje pozemská šelma Spojených států (falešný prorok). Pohanství bylo představováno různými pohanskými mocnostmi, které pošlapávaly doslovný Izrael. Papežství pak pošlapávalo duchovní Izrael po tisíc dvě stě šedesát let, od roku 538 do roku 1798. Trojí spojení draka, šelmy a falešného proroka je novodobý Řím a i ono pošlapává Boží lid během „hodiny“ krize nedělního zákona. Tři zpustošující mocnosti draka, šelmy a falešného proroka jsou rovněž představovány jako panský Řím, papežský Řím a novodobý Řím.

Z hlediska Zjevení sedmnácté kapitoly je pohanství prvními čtyřmi králi, pátým králem je papežství a šestým, sedmým a osmým králem je trojnásobná unie moderního Říma.

A je sedm králů: pět jich padlo, jeden jest a druhý ještě nepřišel; a až přijde, musí zůstat nakrátko. A šelma, která byla a není, i ta jest osmý a jest z těch sedmi a jde do záhuby. Zjevení 17,10.11.

Z hlediska druhé kapitoly knihy Daniel představuje pohanství všechna čtyři království od doslovného Babylóna až po doslovný Řím. Duchovní Babylón je papežství (hlava ze zlata) a trojí svazek draka, šelmy a falešného proroka (moderní Řím) je znázorněn trojím svazkem duchovního Médo-Perska, duchovního Řecka a duchovního Říma (jehož smrtelná rána je uzdravena).

Když Ježíš hovořil o „ohavnosti zpusťování, o níž mluvil prorok Daniel“, označoval tím určité „znamení“, které křesťané musí rozpoznat v každém ze tří období Říma. Pohanský Řím, papežský Řím i moderní Řím pronásledují Boží lid. Toto pronásledování je v proroctví znázorněno jako pošlapávání svatyně a zástupu. Ježíš poskytl varování před příchodem tohoto pronásledování pro každé z těchto tří období pronásledování. Když bylo „znamení“ římské moci postaveno do svatyně, nastal čas uprchnout z Jeruzaléma. Ježíš nepoužil Danielův výraz „ohavnost zpusťování“ jako symbol pozemské moci, nýbrž jako symbol znamení, které křesťané potřebovali rozpoznat.

„Ježíš oznámil naslouchajícím učedníkům soudy, které měly dopadnout na odpadlý Izrael, a zvláště odplatnou pomstu, jež na ně přijde za jejich odmítnutí a ukřižování Mesiáše. Nezaměnitelná znamení měla předcházet strašnému vyvrcholení. Obávaná hodina přijde náhle a rychle. A Spasitel varoval své následovníky: ‚Když tedy uvidíte ohavnost zpusťování, o níž je řeč skrze proroka Daniele, stojící na místě svatém — kdo čte, rozuměj — tehdy ti, kdo jsou v Judsku, ať utečou do hor.‘ Matouš 24,15.16; Lukáš 21,20.21. Když budou modlářské praporce Římanů vztyčeny na svaté půdě, která se rozprostírala několik honů za městskými hradbami, tehdy měli Kristovi následovníci nalézt bezpečí v útěku. Jakmile bude spatřeno varovné znamení, ti, kdo budou chtít uniknout, nesmějí nijak otálet. V celé judské zemi, stejně jako v samém Jeruzalémě, musí být znamení k útěku okamžitě uposlechnuto. Ten, kdo by se náhodou nacházel na střeše domu, nesmí sestoupit do svého domu ani proto, aby zachránil své nejcennější poklady. Ti, kdo pracovali na polích nebo ve vinicích, nesmějí ztrácet čas návratem pro svrchní oděv, který odložili, když se namáhali v denním žáru. Nesmějí váhat ani okamžik, aby nebyli zahrnuti do všeobecné záhuby.“ Velký spor věků, 25.

V dané pasáži sestra Whiteová označuje „ohydnost zpusťování“ za „nezaměnitelné znamení“, jež byla představena „modloslužebnými římskými praporci“, které postavili „na svaté půdě“ svatyně. Ježíš neužíval „ohydnost zpusťování“ k tomu, aby představovala některou z mocností pohanského či papežského Říma, nýbrž jako „znamení“. Když bylo toto „znamení“ vztyčeno na svaté půdě chrámu, měli křesťané uprchnout z Jeruzaléma, „aby nebyli zahrnuti do všeobecného zničení“. Sestra Whiteová jde dále a později v téže pasáži uvádí, že Kristovo proroctví, které označilo ono zničení, mělo více než jedno naplnění.

„Spasitelovo proroctví o navštívení Jeruzaléma soudy má mít ještě další naplnění, jehož ona strašná zpusťovenost byla jen slabým stínem. V osudu vyvoleného města můžeme spatřit úděl světa, který odmítl Boží milosrdenství a pošlapal Jeho zákon. Temné jsou záznamy o lidském utrpení, jehož byla země svědkem během svých dlouhých staletí zločinu. Srdce churaví a mysl ochabuje při tomto rozjímání. Strašné byly následky odmítnutí autority nebes. Avšak ve zjeveních budoucnosti je představena ještě temnější scéna. Záznamy minulosti — dlouhý průvod nepokojů, střetů a revolucí, „bojovníkův boj ... s hlučným rámusem a oděv potřísněný krví“ (Izajáš 9,5) — co jsou tyto věci v porovnání s hrůzami onoho dne, kdy zadržující Duch Boží bude zcela odňat bezbožným, aby již nebránil propuknutí lidské vášně a satanova hněvu! Svět tehdy spatří, jako nikdy předtím, výsledek Satanovy vlády.“

„Ale v onen den, jako v době zkázy Jeruzaléma, bude Boží lid vysvobozen, každý, kdo bude nalezen zapsán mezi živými.“ Izajáš 4,3. Kristus prohlásil, že přijde podruhé, aby shromáždil své věrné k sobě: „Tehdy budou naříkat všechny kmeny země a uzří Syna člověka přicházet na

nebeských oblacích s mocí a velikou slávou. A vyšle své anděly s mohutným zvukem polnice, a ti shromáždí jeho vyvolené od čtyř větrů, od jednoho konce nebes až k druhému.“ Matouš 24,30.31. Tehdy budou ti, kteří neuposlechli evangelium, stráveni duchem jeho úst a zahlazeni jasem jeho příchodu. 2 Tesalonickým 2,8. Jako Izrael v dávných dobách bezbožní zahubí sami sebe; padají pro svou nepravost. Životem hříchu se uvedli do takového nesouladu s Bohem, jejich přirozenost se zlem natolik zvrhla, že zjevení jeho slávy je pro ně stravujícím ohněm.

„Ať se lidé mají na pozoru, aby nezanedbali poučení obsažené ve slovech Kristových. Jako své učedníky varoval před zničením Jeruzaléma a dal jim znamení blížící se zkázy, aby mohli uniknout; tak varoval i svět před dnem konečného zničení a dal mu znamení jeho příchodu, aby všichni, kdo budou chtít, mohli utéci před přicházejícím hněvem. Ježíš prohlašuje: ‚Budou znamení na slunci, na měsíci a na hvězdách; a na zemi úzkost národů.‘ Lukáš 21,25; Matouš 24,29; Marek 13,24–26; Zjevení 6,12–17. Ti, kdo spatří tyto předzvěsti jeho příchodu, mají ‚vědět, že je blízko, přede dveřmi‘. Matouš 24,33. ‚Bděte tedy,‘ zní jeho napomenutí. Marek 13,35. Ti, kdo dbají výstrahy, nebudou ponecháni ve tmě, aby je onen den překvapil nepřipravené. Avšak těm, kdo nebudou bdít, ‚den Páně přijde jako zloděj v noci.‘ 1 Tesalonickým 5,2–5.“ Velký spor věků, 36, 37.

Když sestra Whiteová psala tato slova, budoucí naplnění zkázy Jeruzaléma mělo teprve nastat. Odplatný soud, který je vykonán nad novodobým Římem (drakem, šelmou a falešným prorokem) na konci světa, představuje konečný pád duchovního Babylóna, avšak duchovní Babylón (papežství) již jednou padl v roce 1798. Zkáza Jeruzaléma představuje Boží odplatný soud nad odpadlou církví.

Zničení Jeruzaléma v průběhu tří a půl roku od roku 66 po Kr. do roku 70 po Kr. je předobrazem zkázy způsobené Božím odplatným soudem na konci světa, která dopadne na novodobý Řím (draka, šelmu a falešného proroka). Obležení a zničení Jeruzaléma, jež bylo vykonáno pohanstvím od roku 66 po Kr. až do roku 70 po Kr., trvalo přesně tři a půl roku.

Obléhání a zničení duchovního Jeruzaléma, které uskutečnilo papežství, trvalo tři a půl prorockého roku, od roku 538 do roku 1798. Tyto dva předobrazy znázorňují obléhání a zničení Jeruzaléma v „hodině“ krize nedělního zákona, kterou přivodí novodobý Řím. Poslední ze tří zničení Jeruzaléma je zvráceno, jak je znázorněno v knize Daniel.

Kniha Daniel začíná tím, že Babylón dobývá a ničí Jeruzalém, a končí zničením Babylóna a vítězstvím Jeruzaléma. V každé z těchto tří bitev bylo křesťanům dáno znamení, které je mělo upozornit, aby prchli před přicházejícím válečným tažením. Roku 66 po Kr. to bylo tehdy, když vojska pohanského Říma vztyčila své standarty (své bojové prapory) na posvátné půdě svatyně. Roku 538 to bylo tehdy, když byl zjeven „člověk hříchu“, sedící v chrámu Božím (v křesťanské církvi) a vydávající se za Boha, když toho roku na koncilu v Orléansu prosadil zákon o neděli. Vynucování zachovávání neděle je tím, co papežství označuje za důkaz své autority nad křesťanským světem, neboť tvrdí (správně), že pro nedělní bohoslužbu není v Božím slově žádná opora, a skutečnost, že v křesťanství ustanovili neděli jako den bohoslužby, je důkazem, že autorita jejich pohanských tradic a obyčejů stojí nad Biblí.

V roce 538 se křesťané měli oddělit od římské církve, nejen proto, že ve skutečnosti nebyla pravou křesťanskou církví, ale také proto, že na posvátné půdě Boží církve bylo vztyčeno znamení papežské autority. Sestra Whiteová označuje proces oddělení v oné dějinné době, který započal období, kdy Boží církev uprchla na poušť na tisíc dvě stě šedesát let.

„Mezi Knížetem světla a knížetem temnoty však není žádné spojení a žádné spojení nemůže být ani mezi jejich následovníky. Když křesťané svolili ke spojení s těmi, kdo byli z pohanství obráceni jen napolo, vstoupili na cestu, jež je vedla stále dále a dále od pravdy. Satan jásal, že se mu podařilo oklamat tak veliký počet Kristových následovníků. Poté zaměřil svou moc na ně ještě plněji a podnítil je k pronásledování těch, kteří zůstali věrni Bohu. Nikdo neuměl tak dobře odporovat pravé křesťanské víře jako ti, kdo kdysi byli jejími obránci; a tito odpadlí křesťané, spojení se svými napůl pohanskými druhy, vedli svůj boj proti nejpodstatnějším rysům Kristova učení.“

„Od těch, kteří chtěli zůstat věrní, to vyžadovalo zoufalý zápas, aby pevně obstáli proti klamům a ohavnostem, jež byly zahaleny do kněžských rouch a zaváděny do církve. Bible nebyla přijímána jako měřítko víry. Učení o náboženské svobodě bylo označováno za kacířství a jeho zastánci byli nenáviděni a pronásledováni.“

„Po dlouhém a těžkém zápasu se věrná menšina rozhodla zrušit veškeré spojení s odpadlou církví, pokud by se stále odmítala oprostít od bludu a modlářství. Viděli, že odloučení je naprostou nezbytností, mají-li být poslušni Božího slova. Neodvažovali se trpět bludy zhoubné pro vlastní duše ani dávat příklad, který by ohrozil víru jejich dětí i dětí jejich dětí. K zajištění pokoje a jednoty byli připraveni učinit jakýkoli ústupek slučitelný s věrností Bohu; cítili však, že i pokoj by byl vykoupěn příliš draze, kdyby byl získán za cenu oběti zásady. Jestliže by jednoty bylo možno dosáhnout jen kompromisem pravdy a spravedlnosti, pak ať je rozdíl, ba i válka.“ The Great Controversy, 45.

V příštím článku budeme v těchto úvahách pokračovat.

„Věčnost se rozprostírá před námi. Opona má být co nevidět zvednuta. Co děláme my, kteří zaujímáme toto vážné a odpovědné postavení, o čem přemýšlíme, že lpíme na své sobecké lásce k pohodlí, zatímco kolem nás hynou duše? Stala se naše srdce zcela necitelnými? Nemůžeme cítit ani chápat, že máme vykonat dílo pro záchranu jiných? Bratři, patříte k těm, kteří majíce oči nevidí a majíce uši neslyší? Dal vám Bůh poznání své vůle nadarmo? Posílal vám jedno varování za druhým nadarmo? Věříte výrokům věčné pravdy o tom, co má přijít na zemi, věříte, že Boží soudy visí nad lidem, a přesto můžete dále klidně sedět, neteční, lhostejní, milující rozkoše?“

„Nyní není čas, aby Boží lid upínal své city k tomuto světu nebo si v něm ukládal svůj poklad. Není daleko doba, kdy budeme podobně jako první učedníci nuceni hledat útočiště na pustých a osamělých místech. Jako bylo obležení Jeruzaléma římskými vojsky znamením k útěku pro judské křesťany, tak pro nás bude varováním převzetí moci ze strany našeho národa ve výnosu vynucujícím papežskou sobotu. Tehdy nastane čas opustit velká města jako přípravu na opuštění i menších měst a přesídlení do odlehlých příbytků na samotách v horských končinách. A nyní bychom se namísto vyhledávání nákladných obydlí zde měli připravovat k přesídlení

do lepší vlasti, totiž nebeské. Namísto vynakládání svých prostředků na sebeuspokojení bychom se měli učit šetrnosti. Každý talent, který Bůh svěřil, má být použit k Jeho slávě při předávání varování světu. Bůh má pro své spolupracovníky ve městech dílo, které mají konat. Naše misie musí být podporovány; musí být otevírány nové misie. Úspěšné pokračování tohoto díla si vyžádá nemalé výdaje. Jsou zapotřebí bohoslužebné domy, kam může být lid zván, aby slyšel pravdy pro tuto dobu. Právě k tomuto účelu svěřil Bůh svým správcům kapitál. Ať není váš majetek vázán ve světských podnicích, aby toto dílo nebylo brzděno. Mějte své prostředky tam, kde s nimi můžete nakládat ku prospěchu Boží věci. Posílejte své poklady napřed do nebe.“ Testimonies, svazek 5, 464.